5.911

หอพระสมุดวชิรญาณ
Vajiranana National Library

(ส.๖[illegible]) ๑ สวัสดิรักษา.

(บ.๓๐) ๒ บัญญัติพระร่วง

([illegible]๕[illegible]/ก) ๓ พาลีสอนน้อง

(ล.๕๓) ๔ ลักษณภรรยา ตลาดเทศน์

๕ ” บุตร ๓ ”

(ก.๖) ๖ กฤษณาสอนน้อง.

๑ สวัศดิ รักษา ฯะ

๑ ถุนธร ทำ คำ สวัศดิ รักษา ถวาย พระหน่อ บพิตอิศรา ตาม พระบาฬี เฉลิมให้เพิ่ม ภูล เปน ของ คู่ ผู้ มิ อิศิริยศ จะ ปรากฎ เกิด ลาภ ไม่ ส่าบ สูญ สืบ อายุศม์ สุริวงษ พงษ์ ประยูร ให้เพิ่ม ภูล ภิญโย เดโช ไชย อย่า ลื้ม หลง จง อุส่าห์ รักษา ศิริ ตาม คะตี แต่ โบราณ ท่าน ขานไข แต่เช้า กรู่ สูรีโย อโนไทย ตื่น นอนให้ห้าม ไม่โห อย่า โกรธา ผิน ภักตร์ สู่บูรทิศ แล ทักสิณ เสก วาริน ดวัย พระธรรม คาถา ที่ นับ ถือ คือ พระไตร สรณา ถวัน สาม ครา จึ่ง ชำระศะ พระภักตร์ แล้ว เอื้อน อรรถ ตรัส ความ ที่ ดี ก่อน จะ ถาวร ภูล เกิด ประเสริษฐ ศักดิ์ ดวัย ราศรี ที่ ฉะลอ นรลักษณ์ อยู่ พระภักตร์ แต่ ทิวา เวลา การ ยาม กลาง วัน นั้น ว่า พระราศรี สถิตย์ ที่ อรองค์ให้ สง สนาน พระอุระ ประสุคนธ์ วิมลมาลย์ จะสำราญ โรคาไม่ ราคี ครั้น พลบ ค่ำ คล่ำ ฟ้า สุธาวาศ ฝ่าย เบื้อง บาท ซ้าย ขวา เปน ราศรี จง รด น้ำ ชำระซึ่ง ราคี ห้าม ษัตรี อย่าให้ พาด บาท ยุคล เสวย นั้น ผัน พระภักตร์ไป บูรทิศ เจริญ ฤทธิ ชันษา สะถา ผล แม้น ผิน ภักตร์ ทักสิณ วิมลฑณ ไม่ ขาด คน รักษใคร่ เวียนไป มา ทิศ ประจิม อิ่ม เอม กระเสม ศุข บันเทา ทุกข์ ปรากฎ ดวัย ยศถา แต่ทิศ

เหนือ เหลือ ร้าย วาย ชีวา ทั้ง ชันษา ทรุด น้อย ถอย ทุเรี
อนึ่ง นั่ง บังคน อย่า ยล ต่ำ อย่า บ้วน น้ำ ลาย จะ ภา เสีย ราศรี
ฝืน ภักตร์ สู่ อุดร ประจิม ดี ไม่ ต้อง มี คุณไสย พ้นไภย พาล
แล้ว สง น้ำ ชำระ พระภักตร์ วิลาศ จึ่ง ผุด ผาด ผิว พรรณ
ใน สันถาน จะ ไปไหนให้ อาบ ชล สุคนธ์ ธาร เป่นไชย
ชาญ สูบ ไล่ ละลาย หา อนึ่ง พระองค์ ทรง เจริญ เพลิน ถนอม
อย่าให้ หม่อม ห้าม หลับ ทับ หัตถา พิรม รศ อุษ่าห์ สง พระ
คงคา เจริญ ราศรี สวัศดิ์ ขะจัดไภย อนึ่ง วัน ชำระ
ศะ พระ เกศ้า อังคารเสาร์ สิ้น วิบัติ บัดไนม ตัด เล็บ วัน
พุทธ์ จันทร์ กัน จรรไรย เรียน สิ่งใด วันพฤหัศบดี สวัศดี หนึ่ง
ภูษา ผ้า ทรง ณรง รบ ให้ มี ครบ เครื่อง เสร็จ ทั้ง เจ็ด ศรี วัน
อาทิตย สิทธิ โชก ไฉลไม มี เอา เครื่อง ศรี แดง ทรง เปน มงคล
เครื่อง วัน จันทร์ นั้น ควร ศรี นวล ขาว จะ ยั้น ยาก ขัณฑ์ษาสถา
ผล อังคาร ม่วง ช่วง งาม ศรี คราม ปน เปน มงคล ขัติยาไม่
ราคี เครื่อง วันพุทธ์ สุด ดี ดวัย ศรี แสด กับ เหลือบ แปด ปน
ประดับ สลับ ศรี วัน พฤหัศบดี จัด เครื่อง เขียว เหลือง ดี วัน
ศุกร ศรี เมฆ หมอก ออก สงคราม วันเสาร์ ทรง ดำ จึ่ง ล้ำ เลิศ
แสน ประเสริษฐ เสี้ยน ศึก จะ นึก ขาม หนึ่ง ภาชี่ ขี่ ขับ ประ
ดับ งาม ให้ ต้อง ตาม ศรี สรรพ์ จึ่ง กันไภย อนึ่ง ว่า ถ้า จะ ลง
สงสนาน ทุก หว้ย ธาร เถื่อน ถ้ำ แล น้ำไหล พระภักตร
นั้น ผัน ล่อง ตาม คลองไป ห้าม มิให้ ถ่าย อุจาระ ปะสาวะ
อย่า ผิน หน้า ผ่า ฝืน ขึ้น เหนือ น้ำ จะ ต้อง รำเพ รำพัด ซรัด มะ

ปะ เมื่อ สง น้ำ สำเร็จ เสร็จ ธุระ คำนับ พระ คงคา เปน ยา
จิน หนึ่ง วิชา อาคม ถม ถนำ เวลา ค่ำ ควร คิด เปน นิจสิน
จึ่ง ศัก สิทธิ์ ฤทธิรณ พ้นไภย ริน ให้เพิ่ม ภิญโย ยศ ปรากฎไป
อนึ่ง สุนักข์ มัก เฝ้า แต่เห่า หอน อย่า ขู่ ขอ้น ด่า ว่า อัชฌาไสย
เสีย สง่า ราศรี มัก มีไภย คน มิได้ ยำ เยง เกรง วาจา หนึ่ง
เขละ ถ้า จะถ่ม เมื่อ ลม พัด ไป ถูกสัตว์ เสื่อม มนต์ ดล คาถา
หนึ่ง ภบ ปะ พระ สงฆ์ ทรง ศีลา ไม่ วันทา ถอย ถด ทั้ง ยศ
ธรรม์ หนึ่ง อย่า ด่า ว่า แดด แล ลม ฝน อย่า กังวน เร่ง
วันให้ พลัน ดับ เมื่อ เช้า กรู่ สุริยง จะ ลง ลับ จง คำนับ สุริยัน
พระ จันทร อนึ่ง เล่า เข้า ที่ ศิริไสยาศน์ อย่า ประมาท
หมั้น คำนับ ลง กับ หมอน เปน นิรันตร์ สรรเสริญ เจริญ พร
คุณ บิดร มารดา คุณ อาจาริย์ หนึ่ง ผ้า ทรง จง นุ่ง เหน็บ ข้าง
ขวา กัน เขี้ยว งา จรเข้ เดรระฉาน หนึ่ง จะ ไป ใต้ ช่อง
คลอง ตะพาน อย่า ลอด ร้าน ฟัก แฟง แรง ราคี ทั้งไม้ ลำ ค้ำ
เรือน แล เขื่อน คอก ใคร ลอด ออก อัปลัก เสีย ศักศรี ถึง
ฤทธิ เดช เวช มนต์ ดล จะดี ตัว อัปปรี แปร กลับให้ อัปรา
หนึ่ง ไป ไหน ได้ ภบ อศุพ ทราก อย่า ออก ปาก ทัก ทาย ร้าย
หนัก หนา ให้ สง น้ำ ชำระ พระ ภักตรา ตาม ตำรา แก้ กัน
อันตราย หนึ่ง เครื่อง ผูก ลูก สกด ตะกรุษ คาด เข้าไส
ยาศน์ ยาม หลับ กลับ ฉลาย เครื่อง อาวุธ สุด ห้าม อย่า ข้าม
กลาย อย่า นอน ซ้าย ยัตรี มัก มีไภย หนึ่ง วันจันทร คาด ตรุษ
สาท สุริย์ วัน เพ็ง บูรณ พรรษา อัชฌาไสย ทั้ง วัน เกิด เลิศ

ร้างให้หางไกล ห้าม มิให้เสน่หา ถอย อายุศม์ แม้น ษัตรี
มี ระดู อย่า อยู่ ตว้ย ถ้า มิ มว้ย ก็ มัก เสีย ซึ่ง จักษุ มัก
เกิด มี ฝี พอง เปน หนอง ถสุ ควร บำรุ บำรุง องค์ให้ จง ดี
อนึ่ง วัน กำเนิด เกิด สวัศดิ์ อย่า ฆ่า สัตว เสีย สง่า ทั้ง ราศรี
อายุศม์ น้อย ถอย เลื่อน ทุกข์ เดือน ปี แล้ว มัก มี ทุกข์
โศกโรคโรคา หนึ่ง ปทม ถ้า ลม คล่อง ทั้งสอง ฝ่าย พระ
บาท ซ้าย อย่า ทับ พระบาท ขวา ซ้าง ขวา คล่อง ตอ้ง
กลับ ทับ ซ้าย มา เปน มหา มงคล เลิศ ประเสิรษฐ นัก
อนึ่ง ว่า ถ้า จะ จร แล นอน นั่ง สำเนียง ดัง ไผง เผาะ เกาะ
ถูก กัก คือ คุณ ผี ปีศาจ อุบาทว์ ยักษ ใคร ทาย ทัก ถูก ฤทธิ์
วิทยา ขอ พระองค์ จง จำ ไว้ สำเหนียก ดัง นี้ เรียก เรื่อง
สวัศดิ รักษา สำหรับ องค์ พงษ กระษัตร ขัติยา ให้ ผ่อง
ผา ศุข สวัศดิ ขจัดไภย บท บูราญ ท่าน ทำ เปน คำ ฉันท์ แต่
คน นั้น ยังไม่ แจ้ง แถลงไข จึ่ง กล่าว กลับ ซรับ ซร้อน เปน
กลอนไป หวัง จะ ให้ เจร จำ ได้ ชำนาญ สนอง คุณ มูล
ลิกา สา พิภักดิ์ ให้ สูง ศักดิ์ สืบ สมบัติ พัศถาน แม้น ผิด เพี้ยน
เปลี่ยน เรื่อง เบื้อง บูราณ ขอ ประทาน สานุโทษ ได้ โปรด เอยฯ

๏ จบ สวัศดิ รักษา ฯะ

๑ ปาง สมเด็จ พระร่วง เจ้า เผ้า แผ่น ภพสุโขไทย มล้ำ เหนใน อนาคต จึ่ง ผาย พจน ประภาศ เปน อนุ สาศน กถา สอน คณา นรชน ทั่ว ธรา ดล พึ่ง เพี่ยร เรี่ยน บำรุง ผะดุง อาตม์ อย่า เคลื่อน คลาศ คลา ถอ้ย เมื่อ นอ้ยให้ เรี่ยน วิชา ให้ หา สิน เมื่อใหญ่ อย่าไฝ่เอา ทรัพย์ ท่าน อย่า ริ ราน แก่ ความ ประพริ์ติ์ ตาม บูรรภ ระบอบ เอา แต่ ชอบ เสี่ย ผิด อย่า กอบ กิจ เปน พาล อย่า อวด หาญ แก่ เพื่อน เฃ้า เถื่อน อย่า ลื้ม พร้า น่า ศึก อย่า นอน ใจ ไป เรือน ท่าน อย่า นั่ง นาน การ เรือน ตน เร่ง คิด อย่า นั่ง ชิด ผู้ ใหญ่ อย่าไฝ่ สูงให้ พ้น ศักดิ์ ที่ รักษ อย่า ดู ถูก ปลูกไมตรี อย่า รู้ ร้าง สร้าง กุศล อย่า รู้ โรย อย่า โดย คำ คน พลอด เซ็น เรือ ทอด ทาง ถนน เปน คน อย่า ทำใหญ่ ฃ้า คน ไพร่ อย่าไฟ ฟูน คบ ขุนนาง อย่าโหด โทษ ตน ผิด รำพึง อย่า คนึ๋ง ถึงโทษ ท่าน หว่าน พืชน์ จัก เอา ผล เลี้ยง คน จัก กินแรง อย่า ชัด แชง ผู้ ใหญ่ อย่าไฝ่ ตนให้เกิน เดิร ทาง อย่า เดิร เปลี่ยว น้ำ เชี่ยว อย่า ขวาง เรือ ที่ ซุ้ม เสื้อ จง ประหยัด เร่ง ระมัด ฟื้นไฟ ตน เปนไทย อย่า คบ ทาษ อย่า ประหมาท ท่าน ผู้ ดี มี สิ้น อย่า ควด มั่ง ผู้

เถ้า สั่ง จง จำ ความ ที่ ขวาก หนาม อย่า เสีย เกือก ทำ รั้ว เรือกไว้กัน ตน คน รักษ อย่า วางใจ ที่ มีไภย พึง หลีก ปลีก ตนไปโดย ดว่น ได้ส่วน อย่า มัก มาก อย่า มี ปาก กว่า คน รักษ ตน กว่า รักษ ทรัพย์ อย่า ได้รับ ของ เช็น เหน งาม ตา อย่า ปอง ของ ฝาก ท่าน อย่า รับ ที่ ทับ จง มี ไฟ ที่ไป จง มี เพื่อน ทาง แถว เถือนไคล คลา ครู บา สอน อย่าโกรธ โทษ ตน ผิด พึง รู้ สู้ เสีย สิน อย่า เสีย ศักดิ์ ภักดี อย่า ควร เคียด อย่า เบียด เสียด แก่ มิตร์ ที่ ผิด ช่วย เตือน ตอบ ที่ ชอบ ช่วย ยก ยอ อย่า ซอ ของ รักษ มิตร์ ชอบ ชิด มัก จาง จาก คบ สัตรู ปาก ปราไศรย ความใน อย่าไข เขา อย่า มัว เมา เนือง นิจ คิด ตรอง ตรึก ทุก เมื่อ พึง ผัน เผื่อ ต่อ ญาติ์ รู้ ที่ ขลาด ที่ หาญ คน พาล อย่า พาล ผิด อย่า ผูก มิตร์ไมตรี เมื่อ ภาที พึง ตอบ จง นบ นอบ ผู้ ใหญ่ ช้างไล่แล่น หลบ สุวา ขบ อย่า ขบ ตอบ อย่า กอบ กิจ ริศยา เจรรจา ตาม คดี อย่า ปลุก ผี กลาง คลอง อย่า ปอง เรียน อาถัน พลัน ฉิบหาย วาย ม้วย อย่า ยล ถ้วย แตก มิ ติด จง ยล เยี่ยง สำฤทธิ แตก มิ เสีย ลูก เมีย อย่า วางใจ ภายใน อย่า นำ ออก ภาย นอก อย่า นำ เช้า อาสา เจ้า จน ตน ตาย อาสา นาย จง ภอ แรง ของ แพง อย่า มัก กิน อย่า ยิน คำ คนโลภ โอบ ออ้ม เอาใจ คน อย่า ยล เหตุ แต่ไกล ท่านให้ อย่า หมายโทษ คนโหดให้ เอ็นดู ยอ ครู ยอ ต่อหน้า ยอ ข้า เมื่อ แล้ว กิจ ยอ

มิตร์ เมื่อ ลับ หลัง ลูก เมีย ยัง อย่า สรรเสิรญ เยี่ยว สะ
เทิน จะ อดสู อย่า ชัง ครู ชัง มิตร์ ผิด อย่า เอา ๆ แต่ ชอบ
นอบ ตน ต่อ ผู้ เถ้า เข้า ออก อย่า วางใจ ระวังระไว น่า
หลัง เยี่ยว ผู้ ชัง จะ คอยโทษ อย่า กริ้วโกรธ เนือง นิจ
ผิ้ว ผิด ปลิดไป ส้าง ช้าง ตนไว้ อาวุธ เครื่อง สรรพ ยุธ
อย่า วาง จิตร์ คิด ทุกข์ใน สงสาร อย่า ทำ การ ที่ ผิด
คิด ขวน ขวาย ที่ ชอบ โต้ ตอบ อย่า เสี่ย คำ คน ซำ อย่า
ร่วม รักษ์ พัก พวก พึ่ง ทำนุก ปลุก เอา แรง ทั่ว ตน
ยล เยี่ยงไก่ นก กระทา ภา ลูก หลาน มา กิน รบือ รบิน
อย่า พั้ง คำ การ จะ ทำ อย่า ดว่นได้ อย่าใช้ คน บัง ปด
ทด แทน คุณ ท่าน เมื่อ ยาก ฝาก ของ รักษ จง ภอใจ เฝ้า
ท้าวไทย อย่า ทะนง ภักดี จง อย่า เกียจ เจ้า เคี่ยด อย่า
เคี่ยด ตอบ นอบ นบใจใสสุทธิ อย่า ขุด คน ด้วย ปาก
อย่า ถาก คน ด้วย ตา อย่า ภา ผิด ด้วย หู อย่า เลี่ยน ครู เตือน
ต่า อย่า ริ กล่าว คำ คด คน ทรยศ อย่า เชื่อ อย่า แผ่
เผื่อ ความ ผิด อย่า ผูก มิตร์ คน จร ท่าน สอน อย่า สอน
ตอบ ความชอบ จำใส่ใจ รวัง รไว ที่ไป มา เม็ตา
ตอบ ต่อ มิตร์ คิด แล้ว จึ่ง เจรจา อย่า นินทา ท่าน ผู้ อื่น
อย่า ดื่น ยก ยอ ตน คน จน อย่า ดู ถูก ปลูกไมตรี ทั่ว ชน
ตระกูล ตน จง คำนับ อย่า จับ ลิ้น แก่ คน ท่าน รักษ ตน
จง รักษ ตอบ ท่าน นอบ ตน จง นอบ แทน ความ แหนให้
ประหยัด เผ่า กระษัตร์ เพลิง งู อย่า ดู ถูก ว่า น้อย

หิ่ง หอ้ย อย่า แข่ง ไฟ อย่า ปอง ไภย ต่อ ท้าว อย่า มัก ห้าว พลัน แตก อย่า เข้า แบก งา ช้้าง อย่า ออก ก้ง ขุนนาง ปาง มี่ ชอบ ท่าน ช่วย ปาง ป่วย ท่าน ชิง ชัง ผิ จะ บัง บัง จน ลับ ผิ จะ จับ จับ จง หมั้น ผิ จะ คั้น ๆ จน ตาย ผิ จะ หมาย ๆ จง แท้ ผิ จะ แก้ ๆ จง กระจ่าง อย่า รักษ ห่าง กว่า ชิด คิด ข้าง หนัก อย่า เบา อย่า ถื่อ เอา ตื้น กว่า ฦก เมื่อ เข้า ศึ่ก รวัง ตน เปน คน เรียน ความ รู้ จง ยิ่ง ยู้ ๆ มี่ ศักดิ์ อย่า มัก ง่าย มิ ดี่ อย่า ตี่ งู ให้ แก่ กา อย่า ตี่ ปลา น่า ไทรย ใจ อย่า เบา จง หนัก อย่า ตี่ สุนักข์ ห้าม เห่า ข้้า เก่า ร้าย อด เอา อย่า รักษ เหา กว่า ผม อย่า รักษ ลม กว่า น้ำ อย่า รักษ ถ้ำ กว่า เรือน อย่า รักษ เดือน กว่า ตวัน สรรพ สิ่ง สรรพ ไอวาท ผู้ เปน ปราชญ พึง สดับ ตรับ ตริ ตรอง ประฏิบัติ โดย อรรถ อัน ถ่อง ถ้วน แถลง เลศ เลือก เหตุ ลวั้น เลิศ อ้าง ทาง ธรรม ฯะ

๏ จะกล่าวเรื่องพานเรศเรื่องสนาม คำแหงหาญชาญ เชี่ยวในสงคราม ทรงพระนามสมยาว่าภาลี่ ดั้งดวง อะโนไทยไตรตรัส ผ่านสมบัติ์ขึดขินบุรี่ศรี่ สยมภาคย์ ลพฟ้าในธาตรี่ สี่ทวีปห่อนหาญพาลผจญ ทศะทิศ เทวันก็ครั่นคร้าม อสุรินทร์ยินนามแสยงขน อิ่มเอิบกำ เริบฤทธิแรงรณ จะไสภนสมพงษเปนองค์อินทร์ เมื่อ ตอ้งสรพรหมมาศณรายผลาญ แต่ปลายชนมิให้พาน เปนแผลสิน หวังจะไว้เกียติยวงษวานรินทร์ ให้ผอง ภิญโยยศชั่วกลาปา เปนฉบับตำหรับเชื้อทหาร จะทำ การรณรงค์ไปผ่ายน่า กุมสรกรกวัดอะนุชา ทั้งบุตรา องคตยศไกร เจ้ามานี่มาพี่จะสั่งสอน สองพระยาพานร พิศไสม จะลาเจ้าเข้าสู่พิมารไชย์ ทั้งสองไทยจะเปน ข้าพระจักรี่ ให้ปรากฎสุริย์วงษ์พงษ์เพศ เอาพระเดช ปกเกล้าเกษี่ จงตั้งจิตรสุจริตในภักดี่ วางชีวี่ไว้ใต้ พระบาทา เมื่อขึ้นเฝ้าเข้าถึงทวารวัง จงหยุดยั้งประ นมนิ้วเหนือเกษา บังคมคุณบุญเบื้องมุลิกา จึ่งค่อย คลาสู่ท้องพระโรงทรง หนึ่งเมื่อเจ้าเนาในพระนิเวศ อย่าบังเหตุร่าเริงลเลิงหลง อย่าประหมาทราชกิจคิด

ทนง ระวัง องค์ กลัว ราช อาญา ให้ รอบ รู้ ดู ราช กิจ การ
โดย สถาน ที่ พระไทย ปราถนา ถ้า คุก คาม อย่า ได้ ขาม พจ
นา จง ตริก ตรา ไว้ ให้ คล่อง ทำนองใน อย่า อ้า องค์ ส่ง
กลิ่น เมื่อ ยาม เฝ้า อย่า สด เศร้า ภอ เพียง อัธฌาไสรย
อย่า เมิล หมอบ ลอบ ลับ พระ เนตร ไทย ภอ งาม ใจ งาม
ภักตร ภอ แล งาม อัน พระ ขัติย วงษ กระษัตร สุด เปน
มกุฎไตร ภพ ทั่ว ทั้ง สาม พระ ปัญญา ใหญ่ ยิ่ง อย่า กริ่ง ความ
กระทำ ตาม ตอบ ตอ้ง ทำนอง คน ใคร เริง ร้าย ให้ รอ้น ไป
โดย ร้าย ใคร ขวน ขวาย แสวง ผล ก็ ให้ ผล เปน ตราชู ๆ
ชั่ง น้ำ ใจ ชน ข้าง ไหน ล้น เหลือ นัก ก็ หนัก ไป หนึ่ง แสน
สนม นาง สุรางค์ ราช ทราม สวาศ ภักตร เพียง อุไทย ไข โดย
เสด็จ หริรักษ บำเรอ ไทย พ่อ อย่า ได้ เหลือบ ลอบ ชำเลือง นาง
อัน นารี เปน ที่ เจริญ รักษ ภอ สม ภักตร พระ จะ แคลง รแวง
หมาง แต่ ช้า ชาติ ชั้น ทาษ สนม นาง ถึง งาม อย่าง กินริน
อย่า ยินดี ดู พระไทย สิ่ง ใด ท้าว ดำหริ รักษ สาพิภักดิ์ โดย
เบื้อง บท ศรี สิ่ง ใด ห้าม ปราม ใจ อย่า ให้ มี ประเวณีย์ ซ้ำ
ท้าว จึ่ง บัง ควร ห้าว รักษ อย่า บันเทิง ละเลิง หลง ถนอม
องค์ ระวัง ผิด คิด สงวน อย่า สำหาว ห้าว ฮึก ทนง นวน
อย่า ก่อ กวน เคือง เบื้อง พระบาท ถนอม ยศ เจ้า เลี้ยง แต่
เพียง ศักดิ์ อย่า ฮึก ฮัก อาจ เอื้อม เกิน วาศนา อย่า ลาก
ผิด ตาม หลัง อหังกา จะ นุ่ง ผ้า แต่ง ตน ให้ คน ชม อนึ่ง
เพื่อน ราช กิจ สนิท หน้า จะ คบ หา ร่วม รักษ ที่ ศักดิ์ สม เชา

สัจ ซื่อ ๆ สนอง ครอง อารมณ์ ถ้า คน คด คด คมให้ ควร
การ ถึง เสี่ย สิ้น ถนอม ศักดิ์ ท รักษ รู้ จึ่ง จะ คู่ ควร ไท้
เปน ใจ ทหาร จะ คบ พาล ข่ม พาลให้ เสี่ย พาล คิด ประ
หาร พาล ร้าย ให้ พาล เกรง ที่ ควร ดี่ ๆ ต่อ อย่า ก่อ ก่อน
เขา เอื้อน อ่อน เยาว ยศ อย่า ข่มเหง อย่า ภา เพื่อน เชื่อน เล่น
เปน นักเลง จง ยำ เกรง กลัว ทัณฑ์ พระจักรา อนึ่ง ตอ้ง
ราช ทัณฑ์ ศักพัน ครั้ง อย่า คุม คั่ง เคี่ยด แค้น สหัศษา อย่า
คิด คด กระบด เบื้อง มุลิกา จง ก้ม หน้า หา ชอบ ให้ ช่วย ตัว
จะ หมอบ เฝ้า อย่า ผ่าน หน้า เสนา นั่ง อย่า เหลี่ยว หลัง เจรรจา
มา ยิ้ม หัว ต่อ น่า พระ ที่ นั่ง รวัง ตัว อย่า หมอบ มัว คอย
ฟัง พระ ชังคา แม้น ว่า พระ พิโรธ โปรด ประภาษ แก่ หมู่
มาตยา กร ทั้ง ซ้าย ขวา อย่า ยิ้ม แย้ม แซม สอด พระ บัญชา
อย่า เพ็ด ทูล กิจจา เมื่อ คราว เคือง ถ้า มี่ ข้อ ภอ ทูล จึ่ง ทูล
ท้าว จง ฟัง ข่าว ใน นอก ให้ ปลอก เปลื้อง ดู พระภักตร์
ผ่อง งาม อร่าม เรื่อง จึ่ง แจ้ง เรื่อง ตาม ข้อ คดี มี่ ถ้า
ตรัส ถาม จง ทูล แต่ เพียง ถาม อย่า เอา ความ กว่า นั้น มา สอด
สี่ อย่า พูด มาก ปาก พลั้ง สิ เสี่ย ที่ จะ ภา ดี่ เปน ร้าย ไม่ ได้
การ หนึ่ง พระองค์ หริรักษ บรม นาถ ประสาต ราช บำ
เหน็จ นาย ทหาร ผู้ทำ ชอบ ประกอบ ใน กิจ การ พ่อ อย่า
ทาน ทูล ทัด ซัด พระไทย สิ่ง ใด ๆ ได้ ชื่อ ว่า ของ หลวง อย่า
สาม ล่วง เลย ละ อัชฌาไสย แต่ โดย นอ้ย นิด หนึ่ง เท่า ยอง
ใย จง เอา ใจ ปก ปอ้ง เปน ของ ตน อนึ่ง เล่า แขก เมือง

ต่าง เมือง มา อย่า ซุบ ซิบ สนทนาไม่ เปน ผล อย่า ผูก พัน สันทวให้ปะ ปน จะ เคือง เบื้อง พระ ยุคนธ์ นั้นไม่ ควร หนึ่ง องค์ พระ หริรักษ จักร เพ็ชร์ เสด็จ สู่ พระ ตำหนัก แพ ฉนวน สพรึบ พร้อม ยอ่ม องค์ อนงค์ นวล อย่า ลาม ลวน เหลือบ ลอบ ชำเลือง แล สถานใด ท้าวไทย ตำหรัส ห้าม อย่า ลาม ผลาม จง ระวัง ฟัง กระแส รงับ จิตร จง มั่น อย่า ผัน แปร จะ แผ่ ผล ทำ พืชน์ให้ จง ดี่ จะ อาษา สงคราม เมื่อ ยาม ศึก เข้า อย่า นึกใจ ขลาด ขยาด หนี อย่า ย่อ ท้อ ต่อ อรินทร์ไภรี่ จง ดู ที่ ถี่ ถว้น ขบวน ชาญ ประพรึ๋ดี๋ใน พระพิไชย สง ครามขัน บูราณ นั้น บอก แจ้ง แถลง สาร ถ้า เหน ควร ถาโถม เข้าโรม ราญ ถ้า กล การ คิดแก้ให้เกิน กล จง โอบ ออ้ม ถนอมไพร่ให้ใจ ชื่น อย่า คิด ตื้น ดู เหตุให้ เหน ผล เจ้า คิด กลให้ สม เปน จอม พล จะ ใช้ คน ดู คนให้ ควร การ จะ ทำ ศึก นั้น ตรึกให้ รอบ คอบ จะ สื่อ สาร โต้ ตอบ ให้ อาจ หาญ สุด แท้ แต่ ความ เพียร เปน ประทาน อย่า เกี่ยด คร้าน ทอด คนให้ ต่าง ตา จะ อับ จน ผอ่น ปรน อย่า หนีไพร่ เจ้า หมายใจ เอา กายไป ตาย หน้า เปน จอม ทับ กับใจ อย่า หังกา จะ ดี ชั่ว กลัว กล้า แต่ ภอ งาม อย่า รู้ มาก บาก หนี แต่ ที่ ง่าย ที่ไหน หนัก หัก กาย เข้า หาบ ห้าม เปน ชาติ ชายไว้ ลายใน สงคราม จะ เรือง นาม ชั่วโลกย์ กลาปา จง ดู เยี่ยง หย่าง พี่ ผู้ มี สัจ ไม่ กำหนัดใน ชี่วัน เท่า เกษา ไม่ ควร มว้ย จง เสี่ย ดาย ดวง ชีวา อัน ควร มว้ย มรณา อย่า

อาไลย์ ทั้งสอง องค์ สุริวงษ เทเวศ ดั่ง วิเชียร ดวง เนตร
พิศไสม อุสาห กิจ การ อย่า คร้านใจย พ่อ อย่าให้เสีย
วงษ พงนรินทร์ จะ ประกอบ ตาม กระกูล พูล สวัศดิ ดำ
รงค์ราช สมบั้ติ์ใน ขี่ด ขิน อุปะถำ บำรุง สุง ธานินทร์ บำเรอ
ราช กระบิล ไยธี่ ขอ ฝาก แก้วดารายุภาภักตร์ ถนอม
รักษ อย่าให้ หน่าย เสน่ หนี่ เจ้า ปก ป้อง ครอง กันให้จง ดี่
ทั้ง กระบี่ กำแหง หนุมาร จง สงเคราะห์ สุริย์วงษ อย่า หลงไหล
เอาใจใส่ปก ป้อง ทั้งสอง หลาน สั่ง พลาง วาง สิน พระอะวะ
ตาน สังหาญ กาย ตาย เกิด เปน เทวัน จึ่งได้ นาม สมยา
ว่า ภาลี่ ก็ เพราะ มี่ ความ สัจ นั้น เหมาะ หมั้น กัน เดช
พระ ณะราย ประกอบ กัน เสวย สวรรย์ไอฟ้าร สำราญใจ
สุภาสิต ซึ่ง วินิจ บูราณ เรื่อง ก็ ฤๅ เลื่อง ล้ำ โลกย์แถลงไข
สาธุ ชน พ้น ที่ จะ เหนไป จึ่งไข ข้อ ราว เรื่องพิจรณา เปน คดี่
ราว ความ แต่ ตาม เหน แก่ ผู้เปน ราช การไป ภาย หน้า สำ
เนา เรา พระ มหา ยศรา เปน ข้า บาท มุลิกา วัง บวร มิใช่
ปราชชาญ ฉลาด แต่ โวหาร ไม่ วิถาร ล้ำภุก พึ่ง ฝึก สอน ถ้า
เพี้ยน ผิด อักซะระ คณะ กลอน ข่อ อวย พรอะไภย เสีย เถิด
เอย ภาลี่สอน น้อง จบ แต่ เท่า นี้ ฯะ

ลักษณะ เมีย เจด สถาน

๑ แถลง ลักษโณวาท นุ สาศน์ สอน ใน สูตร์ สัตตนิบาต
อังคุตร ให้ถาวร เหน เหตุ สังเกต การ แห่ง ษัตรี ดี ชั่ว
แก่ ผัว ตน อะนุสน ภรรยา ว่า เจ็ด สถาน คือ วัธกา
ภรรยา นั้น สามาญ สันดาน พาล หยาบ ช้ำใจ อาธรรม์ ดั่ง
เพชฆาฏ อาจ ฆ่า ชีวา ผัว ชาติ ชั่ว ทรลักษ มักกระสัน คราว
จะโกรธ คุม โทษ ถึง ชีวัน กล่าว มหันตโทษา อาญา เกิน บาง
ที่ มี ชู้ หลู่ คุณ ผัว เมา มัว ราค ละเมิด ระเหิด เหิน แสวง
ผิด คิด สำทับ ให้ ยับ เยิน เพลิด เพลิน จน คิด ฆ่า สามี ตน
จำพวก หนึ่ง โจรี ษัตรี ภาพ สันดาน หยาบ ทำลาย ทรัพย์ อับ
ประผล แจก จ่าย สาย ทรัพย์ ให้ อับ จน ทำ ซุก ซน ซ่อน
เงื่อน คบ เพื่อน พาล โลเล เปน นักเลงไม่ เกรง ผัว ประ
พฤติ ชั่ว ต่าง ๆ คอย ล้าง ผลาญ ทั้ง ลอบ ลักษ ยัก ย้าย
หลาย ประการ นาม ประจาน โจรี ภีริยา อนึ่ง ษัตรี ภาพ
ที่ หยาบ หยาม ประพฤติ ตาม อำนาจ ตน ปราถนา ยก อา
ญา ขึ้น บรรญัติ แก่ ภัศดา ดั่ง หนึ่ง ข้า กับ เจ้า บ่าว กับ นาย
[illegible] จะ ให้ อยู่ใน อำนาจ บริภาศ โพนทนา น่าใจ หาย
[illegible] คาย นาม บรรยาย ชื่อ อัยยะ ภริยา
[illegible] ประพฤติ ผิด เหมือน สะหาย ไม่

ซาย หน้า ผัว ทำไม ก็ ทำ บ้าง อะหังกา ผัว ด่า ว่า ทำ เถียง เกี่ยง ทุก คำ ตี เสมอ เออ ซื้อ ไม่ ถือ ถอ้ย จะ ใช้ สอย บ้าง ก็ไม่ให้เกิน ก้ำ ถ้าไม่ ปลอบให้ชอบใจ ก็ไม่ ทำ มิได้ ยำ เกรง ผัว เหมือน เพื่อน กัน อนึ่ง กะนิษฐ ภริยา สัมมามิต์ สุจริต ไม่ รัง เกียด การ เดียด ฉัน ปรนิบัติ ภัศดาไม่ อาธรรม์ นับ ผัว นั้น เหมือน พี่ ประนี ประนอม ไอน อ่อน สอน สั่ง ฟังโอ้ วาท ไม่ อุก อาจ อะไภย เอาใจ ถนอม คิด เกรง ความ อัประ หยด สู้อด ออม บัญญัติ ยอม ตน เมื่อน นอ้ง ครอง น้ำใจ อนึ่ง เชษฐกา ภิริยาเม็ตา ผัว การ หมอง มัว หาให้มี ราคีไม่ ปรนนิบัติ ภัศดา ดว้ย อาไลย์ ตก แต่งให้ นุ่ง ห่ม ตาม สมควร ตั้ง ตน เหมือน หนึ่ง ที่ปรานี นอ้ง ปก ปอง บำรุง ศักดิ์ รักษา สงวน จะ ผิด ชอบ นอบ นบไม่ รบ กวน ชัก ชวนให้ ประกอบ ที่ ชอบ ธรรม์ อนึ่ง มาดา ภริยา สาภิภักดิ์ บำรุงรักษ เทียง แท้ อุประ ถำ ดัง รักษบุตร สุจริต สนิทนำ ผัวให้ทำ แต่ ที่ ชอบ ประกอบ การ ถนอม น้ำใจ มิให้อะนาธร สั่ง สอน แต่ จะ ให้เปน แก่น สาร เจ็บไข้ คอ่ย รักษา พะยาบาล เหมือน มารดา รักษ บุต สุจอาไลย ทั้งเจ็ด หย่าง ภริยา กล่าว มานี้ ยอ่ม จะ มี ตาม โลกย์ วิไสย ไพร่ ผู้ ดี มี เช่นไม่ เว้นใคร กล่าว สิ้นใน ลักษณ ภริยา ฯะ

๏ ข้าง ฝ่าย บุตร บาฬี วามีสาม แสดง ตาม บัญญัติโดย อรรถา เปน อุกฤษ หินนะมัชฌิมา ให้ มารดา บิดุเรศ รู้เหตุ การ บุตร ที่ ชั่ว ชื่อ ว่า อะวะชาตะ บุตร ชั่ว สุจ เกิด มา จะ ล้าง

ผสาน เปน นักเลงไลเล เสเพล พาล ฯะ
๏ ประกอบ การ ทุจริต ที่ ผิด ธรรม์ พ่อ แม่ มี่ แต่ จะ ไทมนัศ
บุตร วิบัติให้ วิโยค ทุกข์โศก ศัลย์ ระวัง ความ ฉิบหาย ไม่ วาย
วัน เพราะ บุตร นั้น หิน ชาติ์ อุบาทว์ เปน บุตร ที่ สอง สนอง
นาม อะนุ ชาติ์ กระกูล ปราช ก็ เปน ปราชไม่ เสีย เช่น กระ
กูล พาล ตาม พาล สันดาน เปน ไม่ ละ เว้น กุลวงษ ประเวณีย์
เกิด กระกูล ชาว นา และ ภานิช ประโรหิต แพทย์ เพศ และ
เสรษฐี่ เกิด กระกูล ขัติยา เสนาบดี่ ย่อม ตาม ที่ เยี่ยง
หย่าง ไม่ ต่าง กระกูล บุตร ที่ สาม นาม อภิ ชาต บุตร ชั้น
ที่ สุด เกิ่ดใน ชาติ์ ทาษ สถุน ถึง พ่อ แม่ จะ ทำ บาปให้ ทำ บุญ
ยิ่ง ดว้ย คุณ ปัญา วิชาการ เจริญ วงษ เปน มงคล แก่ พ่อ แม่
มี่ แต่ จะ ประกอบ ที่ แก่น สาร หลี่ก ละ อะกุศลให้ พ้น พาล
สมัก สมาน สัมมามิตร์ สมาคม สู้ สะงวน ยศศักดิ์ รักษา
ทรัพย์ เกิ็บ หอม หยับใหญ่ยิ่ง ทุก สิ่งสม การ ทุจริจ มิได้
คิด นิยม ชม อะภิชาตร์บุตร สุด อุ ดม ดั่ง กล่าว เอย ฯะ

๏ ลักษณะภริยา เจ็ด สถาน แล ลักษ ณะ
บุตร สาม สถาน จบ แต่ เท่า นี้

◎ กฤษนา สอนนอ้ง ฯ๛

๑๙ ◎ ขอ ถวาย ภิวาทน์ สาศดา ติหลกธรรม์ ทั่ว สงฆ์ อัน
ทรง สรรพคุณา ◎ นบ พรหม มินทร วัชชิรินทร วิศณุศิวา
รวิศศิดารา จำหรัส ◎ น้อ กามา คัคเนา คิรินทร์ สินธุ พนัศ
ภูม พฤกษ กำภูฉัตร ธำรงค์ ◎ ทวย เทพย์ ทิพย พิมานุณ
สะถาน สถิตย์ ทุก องค์ อีก แม้น สมมุติ ธรง ธเรศ ◎ เชอญ
ปก ปอ้ง ภัย ผอ่ง พิโต๊ อุปัทว เหตุ นานา ประเภทพยาธิ อย่า
พาน ◎ แต่ ตู ผู้ จะ นิพนธ์ยุบล บท บรรหาร แห่ง ราช
โองการ ตำหรัส ◎ ให้รั้ง สฤษฎิ กฤษนา สุภาสิต สวัศดิ์
เลบง ฉันท รำพรรณ อรรถ ภิปราย ◎ แปลก แบ่ลง แสดง
พจน เพรง เชลง ลักษณบรรยาย ชาว ชนบทธิบาย ประดาษ
◎ ไป่ ล่ม เสนอบ เสมอ สมาน มุข ประ กาศ อโยทธยาคณา
ปราช ทั้ง มวญ ◎ ราง สรรสาร ภอ จักขาน จักคู่ พจน ควร
เสนอ สนอง สำนวน เนื่อง กระวี ◎ หวัง โอวาท อนุสาศน์
นุสนธิ์ สกลสัตรี แสวง สวามิ ภักดิ์ ฤๅวาย ๑๖ ◎ แถลง
เรื่อง เบื้อง ต้น จน ปลาย โบราณนิยาย เปน หย่าง แต่ ปาง
ก่อน ไกล ◎ องค์ อิศราธิปไทย ทรง นาม ภูวไนย คือ
พรหมทัตร กระษัตรา ◎ เถลอง ภพ ผ่าน แผ่น พสุธา ดล
ด้าว พารา ณสี่บุเรศ เขตร ขันธ์ ◎ เอก อรรค พณิดาลา

วรรณ์ เฉกดโฉมโนม พรรณ พระนาม พระ นุช บุษบา ๏ เปน ปิ่น อนงค์ เนก บริจา ริก นาฏคณนา คือ หมื่น หก พัน นง พาล ๏ มีราช ธิดา ดวง มาลย์ ทั้งสอง สคราญ พิลาศ เลอศ ลักขณา ๏ หนึ่ง นาม กร แก้ว กฤษนา หนึ่ง จิ่รประภา ประไภ พระภักตร เพี่ยง จันทร์ ๏ ท้าว สงวน นวลนุชใน ครรภ์ ปราง รัตน นิรัน ตราย นิราศ ราคิน ๏ ควร คู่ ขัติยา ธิบดินทร์ ปรี่ดา ประดิทิน ใน กาม กรี่ฑากล ๏ ผดุง เผดอม เร่อม ราช มงคล สวยม พรมณฑล พิธี วิวาห ถาวร ๏ เศก สอง ศุภ ลักษณ บังอร มหิษี มหิศร เสวย สวัศดิไอสวรรย์ ๏ ใน ขัติย พงษา พัน ธุศักดิ เสมอ กัน เปน เกษมกุษ ธาตรี่ ๏ ทั่ว กาสิ กะรัษฐธรณี ดล ด้าว อันมี่ พิศาล พิไสย สี่มา ๏ อรรค เรศ เกษแก้ว กฤษ นา ยิ่ง ยศ ปฤชา เฉลี่ยว เฉลอม โลกี่ย์ ๏ ประฏิบัดิ กระษัตรา สวามี่ ห้า องค์ นฤบดี่ เสน่ห์ สนิทร นิจกาล ๏ หอ่น เคี่ยด ขึ้ง คำ รำคาญ เขษม ศุข สำราญ ภิรมย ฤดี่ปรี่ดา ๏ ผลัด เปลี่ยน เวี่ยน เวร ราชา ถนอม แนบ นิทรา ละวัน บรร โลม โฉม สมร ๏ ใน หอ้ง ศิริไสย นากร เกื้อ กาม ตระอร บำรย บรำ่ง หา่ง ขวัน ๏ เสวอย สวัศดิ์ สัง วาศนิรัน ดร แผ้วไภ ยัน ตราย ฤๅ พาน พาธา ๏ เพื่อ เพระ เทพี่ มี่ มา รยาตร กิริยา บหยาบ สุภาพ พร้อม มูล ๏ ควร ฉลอง ลออง บาท บดิศุริย์ ภิเศก สม บูรรณ์ สม บัติพิ พัทธ ไอฟ้าร ๑๙ ๏ ปาง องค์ อนงค์ นุช สุดา จิ่ร

ประภา พิมล มาลย์ ภรรดา นราธิป บดาล ประริ พรรธ เปรม ปรี่ ๏ เคียด ขุ่น ก็ ครุ่น ฤไทย ไทษ บมิ โปรด มิ ปรานี เศร้า ทรวง รลวง ทุกข์ ทวี ดุร เทวศ ถวิล ครวญ ๏ อก ไอ้ อาภัพย์ ดู อับประหลัก นิราศ รักษ แต่ให้ หวร เอกา สวา มิ บมิ ควร กระ มล หมาย มา ห่าง เหอน ๏ พระ พี่ธมี่ วรภรรดา ประมาณ ห้า บาเรอ เจรอญ จิตร ท่ำว ฤๅ ร้าว รมย์ เพลอน เสน่ห์ นอ้ม ประนอม โฉม ๏ ฉันได จึ่ง ตาต กระมล ปรี่ ดิฤดี่ ปลื้ม ประโลม หอ่น ห่าง แล สร่าง ศุข ตระโบม บริบาล บรรสาร สม ๏ ควร กู จัก สู่ อร จัก ถาม จัก ขาน ความ ที่ เกรียม กรม ยล หย่าง บร้าง เสน่ห์ ชม จัก เชย ชื่น ทุก คืน วัน ๏ ตระเสร็จ พธู ก็ ยุรยาตร์ ยัง ปรางค์ มาศ พิมาน จันทร์ เกษ ก้ม ประ นม กร ภิวันทร์ วรเชษฐ์ ยุพา พงา ๏ เทพีธ มี่พจน ประภาษ เยี่ยได นารถ กนิษฐา เศร้า ศรี ฉวี่วรรณวิภา รวิ กล มา หม่น หมาง ๏ เพื่อ พาน พิบัดิ อุบ่ทว ทุกข์ บเมี่ศุข์ใน สรรพางค์ ไข้ จริง ไข้ใจ ฉันได ณะนาง นุช ชื้ คดี่ แถลง ๏ อ้ำ อาย บอาจ้ อรรถ จัก เอื้อน แล จัก เยือน ยุบล แสดง โอษฐ์ อ้าง ไฉน ฤไทย แหนง มรณ เลอศ ประเสรอฐ์แล ๏ อดสู ดู ยิ่ง สิ่ง ใด จะ เทียบ จะ ปูน เปรียบ ที่ ห่าง แห โหย หา ภรรดา ก็ บมิ แปร ภักตร พอ้ง เปน สอง สรวล ๏ รอ้ย ทุกข์ รัน ทมรบมรบุ อุระ รอุ กำ ศรวล ครวญ ชอก ช้ำ ระกำ จิตร์ ประมวญ ประมาณ มาก กว่า แดน ดิน ๏ พระองค์ ธรง

คุณพิเศศ วร เวท ประ สิทธิศิลป ธาจ๊ ไผอน มนัศ ขัตติย นรินทร์ ทั้งห้า ท้าว ฤๅ ร้าว ราญ ๏ ร่วม รมย์ บรรธม สุข บสร่าง สวาดิ ร้าง ฤดี สมาน เชอญ เฉลยใน เล่ห์ เสน่ห์ วาน วัจนาท ประสาตร สอน ๏ อ้ำ แม่ อย่า มาน กระมล ปรี ดิกระลี่ กระลำพร ใช่ ชอบ ประกอบ กรรมจัก รอญ ยศ ยิ่ง ทุกสิ่ง เจรอญ ๏ ไม้ ก่อใน กิจ ประสิทธิ์ เวท อคุณ เหตุ หอ่น สรรเสอญ สวามิ ภักดี ธรรม พัน เออญ ภิรมย์ ราชฤไทยไท ๏ อย่า แม่ อย่า แปร ประทุษฐ์จิตร ทุจริต จันไรไภย ชื่อ ซอ้ม ถนอม สัตยใน บทเรณุ ภรรดา ๏ แม้ ว่า รักษ ดว้ย ฤทธิ ประสิทธิมน ตรวิกล กิฎยา พลัน หน่าย บ้างวาย สวาดิ์ยา ดุร ร้าง บราง นาน ฯะ ๏ เสน่ห์ สนิทร์ ดว้ย มิตรธรรม แท้ บปรวน แปร จัก ร้าว ฉาน สุจริต เจรอญ คุณะฤๅ ราญ ๏ เมตร มุ่ง คุง วาย วาง สาร แล่น ครรไล คือใคร จัก ฉุด แล จัก ยุด จัก ยื้อ หาง พฤศ ภฤๅเสพ ภักษ บร้าง จัก ข่ม เขาให้ ตฤบ ตฤณ ๏ จักแจ้ง แสดง อรรถภิ ปราย บรรยาย เบื้อง รบอบ รบิน โอวาทนุสาศน ยุพิน ทร เพื่อ จัก เพี่ยร ผดุง โดย กิจ สวามิ บริรักษ พิทักษ์ ราช บำรุง กอบ กัด เวทิ ธรรม คุง ชิ พิตร ม้วย ด้วย สัตยา ๏ อิก การ ภิบาล พิบูลย วัต ประ ฏิบัตติ์ แลวาจา หยอ่น หยาบ สุภาพ พจน มา รยาตร พร้อม ลมอ่ม กาย ๏ สิ่ง นี้ เปน ที่ ภิรม เยศ บุรุษ เจตนา หมาย เสน่ห์ สนอง บหมอง จิตร์ รคาย ฤๅ ขอ้ง เคียด จัก เกลี่ยดไกล ๏ ธรรมดา บุรุษ

อุดม เพศ ก็ พิเศศ คือ ธงไชย เฉลอม ศรีสุรางค์ คณะ ใน ภพ แม้น มกุฏ ธรง ๏ ผิ บ นั้น ประหนึ่ง วร ประวิช ประกิจ แก้ว พิเชียร ผจง สรวมใส่ใน นิ้ว อร อนงค์ พิโรจ รัตน์ จรัด เจรอญ ๏ ไร้ ร้าง นิราศ วร สวามิ ภรรดาธ ห่าง เหอน เปน ม่าย ฤๅ วาย วิ่จน ดำเนอร ดำเนียร ความ อัน หยาม ยิน ๏ เฉก เช่น ชะโลหก นที บ มิ มี กระแส สินธุ นครา ฮัน ไร้ นฤ บดิน ทร เสื่อม สถาพร ๏ สิ้น สูญ ศิริ แล กฤติยศ ฤๅ ปรากฏิ ประกาศ ขจร ทั่ว ทวย คณา นร นิกร ประหมาท หมิ่น ทุก ถิ่น สถาน ๏ ธงไชย อันไพบูลย ใน งอน เปน อาภรณ์ แห่ง รถ ยาน ธุ มา ก็ ปรากฏิ แก่ กรานต์ แล เถกอง รเริง แสง ๏ ราชา ก็ ปรากฏิ เบ่น บิ่น นครินทร เขตร แขวง สวามี เปน ศรีสวัสดิ แสดง ศักดิ์ สง่า แก่ นารี ๏ ชาย ใด แม้ ได้ เปน ภรรดา บ ไสภา ทั้ง อินทรีย์ สูญ เสื่อม สติวิริย ฤๅ มี ปัญญา ไหด แล โฉด เฉา ๏ ไป่ ควร จัก คิด จิตร ประหมาท บริหาษ ดู เบา ควร คิด สนิทร์ เสน่ห เคา รพย เร่อม ภักดี สนอง ๏ เฉก ฉัตร ประชา บดี พรหม เมศ สุร เชษฐ์ ปก ครอง กั้ง เกล้า บรร เทา ทุกข ทั้ง ผอง พิบัติ ใด บ ใกล้ กลาย ๒๘ ๏ อย่า เยี่ยง หญิง ชั่ว ไป่ รู้ คุณ ผัว ไร่ กลัว ความ อาย ลิ้น ลม ข่ม คำ หอ่น ยำเยง ชาย จง จิตร คิด หมาย มุ่ง ร้าย ภรรดา ๏ ต่อ หน้าปราไศรย ลับ หลัง ตั้งใจ ดู หมิ่น นินทา คอย หา ข้อ ผิด หอ่น คิด กรุณา ไป่ได้ นำ ภา กิจ การ งาน เรือน ๏ การ หุก การ ใน สดึง รึ่ง ไหม

ต้องให้ตักเตือน เย็บเสื้อ ร้อย ปัก คร้าน นัก ชัก เชือน
คบ ค้า หา เพื่อน ชอบ หน้า ภาที่ ๏ โภชา อาหาร หอ่น
เอื้อ เอา ภาร ประฏิบัติ สวามี่ กล่าว เกี่ยง เลี่ยง ล้อ ปาก ต่อ
มือ ตี่ คารม ข่มขี่ จู้จี้ เจรจา ๏ อย่า เยี่ยง หญิงโหด มัก
หึ่ง ชึ้งโกรธ วิวาท วาทา ฤๅ หอ่น ย่อท้อ งอนง้อ ภรรดา
ไอ หัง ตั้ง หน้า ปาก กล้าไม่กลัว ๏ อย่า เยี่ยง หญิง ร้าย
แง่ งอน หอ่น อาย เล่น ริก ชิก หัว หา กิน ก็ เกี่ยจ เตรี่ยจ
ชาย เข้า ครัว ละไว้ ให้ผัว กอปกิจ ปี่ด งำ ๏ แขก มา หา
สู่ เกรง เปลือง หมาก พลู ทาน ทัด ขัด คำ ดู ตา ผัว พลาง
ให้ข้าง ฤๅ ยำ แยบ ยล กล ทำ ขับ แขก จาก สถาน ๏ อย่า
เยี่ยง หญิง บาป สโมน โลภ ลาภ เกลศ เหลือ ประมาณ เร่
ชู้รู้เช่น ฤๅ เปน แก่น สาร ชาติ์ ค่า สาธาร ทรลักษณ
ศักดิ์ สูญ ๏ ไม่ กลัว ความ อาย ชน ฉิน ยิน ร้าย หยาบ คาย
แต่ ประยูร ชนก ชนนี่ สวามี่ ตระกูล เกิด เข็ญ เปน
มูล ไทไส้ไมหันธ์ ๏ เผ่า พงษ วงษ วาน เพื่อน เรือน
เพื่อน บ้าน ผิด พ้อง หมอง กัน เคือง ขุ่น กรุ่น เคี่ยด รงง
เกี่ยจ เดี่ยจ ฉัน ฤๅ ว่าง เว้น วัน จอง จิตร ฤษยา ๏ หอ่น
ผูกไม ตรี่ ร่วม ศุข เขษม ศรี่ ภาที่ ปรี่ดา ทำ เล่ห์ เทกล
แยบ ยนตร์ นานา ซื่อ ส่อ ต่อ หน้า ลับ หลัง ปรวน แปร
๏ แหวน ทอง เงิน ตรา แพร พรรณ์ ผืน ผ้า ย้าย ยัก
ชัก แช ผัน ผ่อน ซ่อนไว้ หอ่นให้ผัวแล เปน หญิง
แสน แง่ สามภ พก ลม ๏ สวัน ชาติ์ หฤๅ โหด ก่อ เข็ญ

เปนโทษ ชาย ร้าง ห่าง สม ฤๅ หอ่น เคียง คู่ สม สู่
อภิรมย์ บำราษ ขาด ชม เชย ชิด นิจจะกาล ๒๑ ๏ เอก
องค์ อนง นุช นง คราญ กล ศศิ ชัชวาลย์ เมฆ บ ผอ่ง พาน
ก็ ผอ่ง ผิด ๏ เปน พงษ ขัติยา วราฤทธิ์ วิ บูลย ธนะ สมิทธิ์
อรรครา ชิศะ ร บดี ๏ รักษ ศักดิ์ สุริย์วงษ กระษัตรี กล
มิค จัมรี เสน่ห อินทรีย์ สงวน พาล ๏ ไม่ได้ อาไลย
ใน ชน มาน บมละ สัตย ปาน เปรียบ ก็ ปูน ประมาณ ดั่ง
ยอง ยงค์ ๏ บริรักษ ภักดี บาทบงก์ นฤ บดี ศร ธรง คุณะ
คือ องค์ พระ ภรรตา ๏ รักษ ตน สงวน ตน กัลยา ครหะ
วัจน ทา รุณะ โทษา จง อย่า พาน ๏ ยัง ราช หฤไทย
นราบาล นฤ จิตร วิมัติ ตาล เชื่อ ฤๅ ร้าว ราญ เสน่ห์ สนิทร์
๏ โดย สุนธร ภาพย์ มิตรจิตร์ กล ชนม ชีวิตร สุจริต ร่วม
มโนสมาน ๏ หอ่น เคียด เคือง คำ รำคาญ ประฏิพัทธ ขัติย
ปาน เปรียบ ดั่ง ชน มาน บ หม่น หมาง ๏ จง จำ พร่ำ พจน์
อย่า ละ วาง คุณ วิ บุลย ทาง วัต จริ ยาง คชขัติยา ๏ จัก
เจรอญ เกรียดิ ยศ ฦๅ ชา อิศวรียศวรา ดิเรก บริวา รไพรบูลย์
๏ สม ศักดิ อรรคราช ประยูร วรอุทิจ ตระกูล อย่า พึง
เสื่อม สูญ ใน สิ่ง สัตย์ ๏ ไว้ ความ สรรเสรอญ เจรอญ สวัสดิ์
คุณะ วิ บุล พิพัทธ์ โดย วิริยวัต กระษัตรี ๏ พึง ทราบ อัทยา
สวามี มนัศะ ภิรัตบรี ดา อันใด มี บัน โดย ตาม ๏ อย่า ทำ
ทร นง จิตร หยาบ หยาม สุจริต ประดิษฐ์ งาม พึง พยายาม
เสงี่ยม สงวน ๏ ทูล แถลง แสดง อรรถ โดย ควร ยุบล สัตย

ประมวญ เท็จ บ ทบ ทวน มา ทูลไท้ ๏ รอบ รู้ กิริยา อัชฌา ไศรย นฤบดิศรไอ ศูริย พระ สาศนไข บขัด คำ ๏ ร่วม ทุกข์ สุข ร่วม รมย์ ส้ำ ฤทธิ หฤไทย บำ เรอ บำ รุง ทำ คุณา สนอง ๏ สวามี ภักดี จิตร โดย ป่อง กตัญญูณวิ บูลย ครอง กรรมบถ คลอง กุศล แสวง ๑๑ ๏ ตื่น ก่อน เมื่อ นอน หลัง พึ่ง เฝ้า ฟัง บรรหาร แสดง ตรัสใช้ ว่ไว รแรง รวัง ศัพท์ รับ สั่ง สาร ๏ ยาม ไท้ ธิเบศร์ ธรง ประชวน องค์ บ สำราญ อย่า คลา พยาบาล บำเรอ รักษ์ ภักดี ตระโบม ๏ ปาง ท้าว ธไสยา อย่า ลี่ลา ให้ เครง โครม อำรุง ฤไทย ประโลม บพิตร ผู้ อย่า ดูเบา ๏ ที่ สูง ที่ไสยาศน์ อย่า อุก อาจ จัก เอื้อม เอา สิ่งใด บ ให้ เอา รพย ให้ ฤๅ ไม่ ควร ฯะ

๏ ยาม เอื้อน โองการ ตรัส สนอง ธรรถ อย่า ลาม ลวน ยาม ท้าว ธเชย ชวน บัน โดย ชอบ ใน เชอง สม ๏ ยาม ร้อน พึ่ง โกว กวัด รำ พาย พัด รำ เพย ลม ยาม สรง ถวาย นม สุคนธ ฟุ้ง จรุง ขจร ๏ ยาม งาย ก็ อยู่ งาน บริบาล บดี ศร ยาม สถิตย์ ไสยากร พึ่ง นวด นั่ง รวัง ยาม ๏ ปาง ไท้ธิ สู่ สม สนม ใด บัน โดย ตาม ฤๅ แหน ฤๅ หอ่น งาม พึ่ง ไหด เหตุ หวง หึ่ง ๏ ปาง ราช รางวรร ปั่น กำนัน นาง ที่ กอ พึ่ง อย่า ทัด อย่า ทรรทิ้ง อธรรม จิตร อันฤสยา ๏ เกรง ไท้ ฤไทย ราญ บันดาล โทษ โกรธา เสื่อม ศักดิ เดชา นุภาพ ผู้ จะ ดู แคลน ๏ รักษ องค์ สงวน องค์ อย่า ทรนง พึ่ง กลัว แกลน ภรรดา คุณา แทน บิดุเรศ พิเศศ

สมาน ๏ ไตร ตรวจ ทุก หมวด หมู่ อนงค์ ผู้ พนักงาน
ใน ราช บำเรอ การิย์ ประฏิบัติ กระษัตรา ๏ เช้า ค่ำ บำ บวง
บาท บมิขาด สัก เวลา ผดุง ราช บริจา ริกวัต ศวัศดิ์
๏ ดู ถวั้น ทุก นวล นาง สุร สุรางค นารี ปองโปรด ปรา
นี มี มิตร ธรรม์ อันเที่ยง ธรรม์ ๏ มละ เหตุอคติ
บเรือม ริ ทั้ง สี่ พรรค์ โทษะโมหะ ฉัน ท ภยา ฤๅ อาวรณ์
๏ ครั้ง หนึ่ง ถึง สอง ครั้ง ผิผิด พลั้ง พึ่ง สั่งสอน สาม
ซ้ำ ควร กรรม กรณ์ นุกิจ ราช อาญา ๏ หนึ่ง รู้ จริตร
จิตร์ บพิตร ผู้ ภรรดา ปรา รพภ ใด บันโดย อา รมณ
พระประสงค์ สม ๏ หนึ่ง นอ้ง จัก ทูล ความ สิ่ง ใด ยาม สำเริง
รมย์ ยาม ไท้ ฤไทย รทม ทุกข อย่า กิจา แถลง ๏ รู้ รอบ ประ
กอบ การิย์ บริบาล บันโดย แสดง ชอบ ราช มิใน แหนง
สิ่ง ใด ไซ้ร อย่า ได้ ทำ ๏ ตรวจ ตรา สุธา โภชน์ อัน เอม
โอช บำเรอ บำ รุง ราช ผู้ ทำ นักนี้ เนื่อง คณา ประชา ๏ จัด
เครื่อง สุคนธ ปรุง จรุงรศ มาลา ลูบไล้ พระ กายา ขัติเยศ
สำอาง องค์ ๏ อีก ทั้ง พระ ภูษิต พิจิตร พัตร อัน บันจง
อวล อบ ตระหลบ ธรง เสาวคนธ เลวง ขจร น้ำ สรง แล น้ำ
เสวย รำเหยรศ เกสร เสา รพย เอมอร อติเรก ชวย
ฉม ๏ ปัด ปู ยี่ พู่ ลาด บัณฐูร อาศน์ ภูธร ผธม ยาม
ราชนิทรารมณ์ บริรักษ ภักดี ผดุง ๏ ลูบ ล้าง วิบูลย์ บท
สุบารศ สุคนธปรุง ประกอบ ราชบำรุง ขณะ สู่ไสยา สถาน
๏ เครื่อง สรง พระภักตร์ ไท้ เอา ใจ ใส่ เปน นิจกาล ปาง ขึ้น

สุธาธาร มิ หัน ตื่น พึ่ง เตรียม ถวาย ๏ แม้ วะ ให้ ธ ไกล คลาศ
พยุห บาตร คลี่ คลาย จัก โดย เสด็จ ผาย คชยานยาตรา ๏ กุป
กั้ง กระโจม ทอง วิสูตร ปอ้ง กำบัง ตา สำรวม พระ ไนย
นา อย่า แหวก ม่าน รเมียน มอง ๏ แสน เสวกา มาตย์ อัน
ลีลาศ อเนก นอง ทราบ ไท้ ฤไทย หมอง มนัศ แหนง รแวง
ถวิล ๏ หนึ่ง น้อง อย่า ยื่น ฐาน นุสนธิ สาร แก่ ราชินทร์
ฤๅ ชอบ รบอบ รบิน บำหยัด หยาบ พึ่ง เยง ยำ ๏ เถ้า
แก่ ชะ แม่ หมู่ กำนัน ผู้ ใด ใด ทำ ควร โทษ พิโรธ คำ อย่า
เคียด ขึ้ง ให้ เครง ไครม ๏ พึ่ง น้อง สำรวม โอษฐ์ ผรุษ
โทษ ทำลาย โฉม เสีย ศรี อินทรีย์ โซม สุภลักษณ ภักตรา
หมอง ๏ หนึ่ง เรา แต่ เยาว มี่ ชนนี ชนก ครอง ตราบ
ได้ ภิเศก สอง ศุข ใน มไหสวรริย์ ๏ คุณ พระ ภรรดา
เจ้า ได้ ปก เกล้า ช่วย กั้น กรร คุ้ม ของ ไภยัน อัน ตราย
ร้าง บร้าง พาน ๏ ธรรมดา คณะ พธู บำราษ คู่ สมัก สมาน
เสมอ แหวน วิเชียร ราญ รังศี หมอง บผ่อง พรรณ์ ๏ เจียร
จันทร ดารก วลาหก กีด กรร เศร้า แสง ชร อับ อัน ธการ
คลุ้ม ชร อุ่ม ไพยม ๏ เฉก หญิง ที่ ชาย หน่าย แม้ เปน
หม้าย ก็ หมอง โฉม เสื่อม ศุข แต่ ทุกข์ โทม มนัศ เศร้า กำ
ศรวล ศัลย์ ๏ ชุม ชน จะ ชวน ฉิน ประหมาท หมิ่น ทุก
สิ่ง อัน ยาก นัก จัก ผ่อน ผัน บันเทา ที่ สัตรี ตรอม
๏ สบสรรพ สิ่ง ชั่ว มา เกลื่อก กลั้ว ให้ หมอง มอม ภักตร
ผ่อง ก็ เผือด ผอม พิกล รูป จัก ซุบ ซรง ๏ พฤศ ภกา ชร

อิก กุญชร อัน ปลด ปลง ไททนต์ เสน่ง คง สำคัญ หมาย
ใน กาย มี ๏ นรชาติ วาง วาย มลาย สิ้น ทั้ง อินทรีย์
สถิตย์ ทั่ว แต่ ชั่ว ดี ประดับ ไว้ใน โลกา ๏ ความ ดี ก็
ปรากฎ เกรียติยศ ภาชา ความ ชั่ว ก็ นินทา ทุรยศ ยิน
ขจร ๏ เปน ราชบุตรี มหิษี มหิศร เสวย สวัสดิ ถาวร
ถวัลราช ธราดล ๏ อย่า เผย บัญชร บาน พิศาล ทัศนา ชน
จัก แถลง แสดง นุสนธิ์ อย่า สรวล เสียง สำเนียง ดัง ๏ เดอร
นั่ง จง ยั้ง องค์ ดำรงค์ กาย ระไว รวัง ซรวด ซรวน ก็ ซวน
ซัง ชน ผอง จะ ซร้อง สรวล ๏ อย่า ด่วน ครร ไลย แส่น
กร กรีด แหวน บราง ควร ทอด ตา ลิ่ลา จวน สดุด บาท จัก
พลาด พลำ ๏ อย่า เดอร ทัด มาลา เลย เกษา บ ควร ทำ
จีบ พก พลาง ขาน คำ สกิด เพื่อน สำรวญ พลาง ๏ ยุรยาตร
ไยก ย้าย กร กรีด กราย สะไบ บาง ยอ หัตถ์ สำผัศ ปราง จัก
เสื่อม สวัสดิ์ สัตรี ๏ นุ่ง เพ็ด ภูษา เดอร แล มุ่ง เมิล วิ
ถีลี่ เปลื้อย เปล่า พระอินทรีย์ หนึ่ง สอง บ่า สะไบ ธรง
๏ ภบ ชาย ก็ ชาย สรวล สำรวญ ฤๅ สำรวม องค์ ลว้น
เลศ อวมง คล เหตุ บ หอ่น งาม ๏ เท้าคาง แล เท้า แขน จน
องค์ แอ่น ฤๅ เขินขาม หนึ่ง สณฑยา ยาม แล แวะ พูด เพื่อน
เคหา ๏ หนึ่ง นั่ง เคา บ่า ธรง คิร บง บ ไสภา ไยก ย้าย
วิการ กา ย ประเภท หลาก หลาย ๏ หนึ่ง สถิตย์ ที่ บัน ได
อิก ร่ม ไม้ แล ตาก กาย นอน นั่ง ยัง ชาด ชาย สถล ทอ้ง วิถี
ทาง ๏ ลว้น เลศ อับประหลัก ทุรลักษณา นาง ราคี คดี หมาง

กระมล ผู้ภรรดา ตน ๏ หนึ่งโสต จัก สำรวญ บ มิ ควร ทรลึงอล แย้ม ยิ้ม พพริ้ม ยล ภักตร เพรยศ พเพรา พราย ๏ จัก งาม บ งาม แรง แสดง อรรถ อย่า ตรัส หลาย นอน นาน มัก คร้าน กาย ป่วย การ กิจ คิด การ งาน ๏ น้อย ภักษ ก็ ผอม ซูบ สรีรรูป บันดาล มาก ภักษ ก็ พี พาน จะ หนัก เนื้อ แล เทือ องค์ ๏ พึง ภักษ ภอ ประมาณ บวิ การ วิกล ธรง ไสภาคยรรยงค์ ทุก สิ่ง สิ้น ทั้ง อินทรีย์ ๏ อิ่ก อิริยาบถ กำหนด ถวัน ทั้งสี่ มี นั่ง นอน หนึ่ง จรลี แล ยืน พร้อม เสมอ สมาน ๏ เพียร กิจ บ คิด เกียจ ฤๅ กลัว เกลียดใน งาน การ รอบ รู้ วิธีชาญ ประฎิบัติ กระษัตรา ๏ รักษ ตน เสงี่ยม ตน บำเพญ ผล สัตยา ทาน ศีล ศรัทธาปรา รพภ เกื้อ กุศลธรรม์ ๏ รักษ สัตว นานา พึง รักษา บ เดียด ฉัน เลี้ยง ดู ทุก คืนวัน จง อิ่ม หนำ เปน อาจิณ ๏ รักษ รุกข อุปถำ พึง รด น้ำ แล พูน ดิน กิ่ง ก้าน ฤๅ ราน สิน สงวนไว้ได้ เชย ชม ๏ รักษ ชน พึง เลี้ยง ดู ให้ อยู่ ศุข สำราญรมย์ นุ่ง ห่ม อุดม สม บูรรณ พร้อม ภักษาหาร ๏ ใช้ สอย บ หลบ ลี้ ฤๅ หน่าย หนีใน งาน การ จง รักษ ภักดี นาน ห่อน เหอน ห่าง คุง วาง วาย ๏ ผูก งู ด้วย มนตรา วิทยาอาคม หมาย ผูกสาร บ เคลื่อน คลาย ด้วย เชือก บาศ กระสัน พัน ๏ ผูก ชน ด้วย ไม ตรี จิตร ปรีดิ์ หฤๅหรรษ รักษ คุง ชีวา วัน มรณาศ ฤๅ หน่าย แหนง ๏ คำ สอน สมร มาลย์ ประสาตร สาร สุนทร แสดง จง จำ อย่า

เคลื่อบ แกลง ประพฤทธิ เพื่อ ผดุง ตน ๏ เปน ที่
เสนหา แต่ ภรรดา เจรอญ ผล กว่า เล่ห์ เสน่ห์มน ตร
มายา อัน ยาธรรม์ ๑๕ ๏ มธุรศ พจน รำพรรณ์ พื้น
พิเศศ สรรพ์ สภาพร ๏ มธุรศ พจน สารสอน เชอญ
วิมลสมร บำรุง องค์ ๏ มธุรศ พจน ยรรยงค์ สรัพ
ทุกสิ่ง มง คลาเลอศ ๏ มธุรศ พจน กอป เกอด วัฒ
นา ประเสรอฐ สวัสดิ์ ๏ มธุรศ พจน สาร ศรี่ ธรรม วาที่
สุภาสิต ๏ มธุรศ พจน โสภิต นุชนารถ พณิต บำเพญ
เพี่ยร ๏ อมร นิกร อัน เสถี่ยร ราชมณเฑี่ยร จะ อวย
ไชย ๏ อมร นิกร สถิตย์ใน เสวตร ฉัตร ไท [redacted] ผก
๏ ๑๒ วรรา ศภัย ฐูพนิต วิมล ธสดับ อนุสน ธนุ
สาศน คดี่ ๏ ศุภมงกล เหตุ วร เชษฐ ภคินี่ ก็ ประหนต
บทศรี่ ศิรรับ พจนา ๏ ประฏิบัติ์ บชาด ดุจนาถ
กเถ คุณ วัฒนปรา กฏิ เกอด อภิรมย์ ๏ รัติ เยศ สวา
มิธมา ศุข สม รติรา คนุกรม กิจ กาม ตระกล ๏ ธก็
เสพย สวัส ดิพิพัธณะมณ ฑิร เที่ยม พิชยน ตพิ
มาน อมรินทร์ ๏ ธก็ สม ฤทธิ ใน หฤไทย ยุพินทร์ ศุข
กาม ประดิทิน ทิพรศ ฤๅ ปาน ๏ ธเสวยศิริรัช วร
ฉัตร อุฬาร จิตร ผา สุก สาร ดิสมบัติ์ สมบูรณ์
๑๔ ๏ กฤษนา สุภาสิตวิธี่ คดี่โลกย์ ฤๅ เสื่อม สูญ สำ
หรับ ประดับยศ ประยูร เยาว ยอด ยุพาพงา ๏ พึ่ง เพี่ยร
บำเพญพิพิธวัต ประฏิบัติ์ ภรรดา สุจริต เจรอญ สวัสดิ สวา

มิภักดิ์ แต่โบราณ ๏ โดย กิจ กตัญญูกัตเว ทิ บุพเพภิ ปราย สาร เปน หย่าง แต่ ปาง อดีตกาล ประกาศ เกรียดิ ใน โลกา ๏ เนื้อง นาง สุรางค์ พึ่ง อำรุง ผะดุง โดย จรรยา ปรา กฎิ กล วิมล มกุฎิอา ภรณรัตน์ สัตรี ถรง ๏ เนน ศรี สถาพร อเนก อติเรก คุณคง เฉลอม เกษ นิกรวรยนง คพธู ทั้ง ธายตรี ฯะ

๏ กฤษ นายพาภักตร์ เพี้ยง เพญ จันทร์

๏ นา เรศ เชษฐ์ รำพรรณ์ พร่ำ ถ้อย

๏ สอน นุช ดุจ แสดง ฉัน ทพาก ยพจน์ นี้นา

๏ น้อง สดับ รับสาร สร้อย สืบ สร้างสม ประสงค์

๏ จบ กฤษนา สอน น้อง แต่เท่า นี้ ฯะ